

Баба Кера, доволна-прѣдоволна, радостна-прѣ-
радостна, ги отстрани тихичко и почна да имъ
разказва:

„Царъ Кариманъ бѣше чутъ-прочутъ, силенъ
— всесиленъ царъ. Владѣеше обширно царство,
което се простираше прѣзь деветъ планини и деветъ
земи. Народътъ му бѣше славенъ-прѣславенъ, съ
умъ и юначество, съ любовь и съгласие,

„Царъ Кариманъ имаше единъ синъ, царски
синъ. Той бѣше младъ и хубавъ, — уменъ и ра-
зуменъ. Понеже му бѣ дошло врѣме за женидба,
царъ Кариманъ се замисли и рече:

— Отгдѣ ли да търся лика-прилика за моя
едничъкъ синъ, отъ кое ли царство-господарство?

Събра той на съвѣтъ болѣри-войводи и ми-
нистри-съвѣтници; говориха, мислиха, рѣшиха:
първиятъ министъръ да тръгне прѣзь деветъ цар-
ства-господарства и да търси лика-прилика за ед-
ничкия царевъ синъ и наслѣдникъ.

Тръгна първиятъ министъръ по вси земи поз-
нати, мина прѣзь деветъ царства-господарства,
стигна въ десето незнайно.

По пята върви старецъ прѣгърбенъ; снага си
крѣпи на тояга яка и тихичко нѣщо на ума си мисли.

— Добъръ день, дѣдо стари-прѣстари! Гдѣ
ходишь така по срѣдъ день по пладнѣ?

— Далъ ти Богъ добро, млади юначе! Оти-
вамъ дома да си отпочина.

Вървятъ задружно и си приказватъ, но пжтѣтъ
е дългъ моренъ-прѣморенъ. А слънцето ясно
грѣе, припича и прѣчи много, да се върви леко.

Царскиятъ пратеникъ, за да минатъ пжтя леко
— неуморно, се глуми съ дѣда непознатъ и му
говори шеговито и смѣшно:

— Чувай, дѣдо ти незнаенъ! Дай да ти се
кача да ме поносишь, че не мога вече, капнахъ
отъ умора!..